

højelse, ikke længere til Stede; til den Tid ligger de maaske helt anderledes.

Jeg har sagt, og det er rigtigt, at netop den Omstændighed, at der ikke tidligere har været nogen Uoverensstemmelse mellem Finansudvalget og Statsbanerne om Taksterne, netop dette maa gøre det lettere for Rigsdagen at give Afkald paa at bestemme dem. Havde der kunnet paa-vises forskellige Opfattelser, nu vel, saa havde man kunnet sige: Nej, det var da godt, at vi ved den eller den Lejlighed havde en anden Opfattelse end Statsbanerne. Men det kan man ikke; og derfor siger jeg, at enten har det kun formel Betydning, saa man altid villig giver Tilslutning, fordi det er Administrationen, der foreslaar det, og Ministeren, der staar inde for det, eller ogsaa er det en reel Betydning, man vil lægge ind i det, at man i et givet Tilfælde ikke vil gaa med, eller til Gengæld vil have de og de Takster ændrede. Men saa flytter man Ansvaret, tager det fra Ledelsen og vil ikke kunne opretholde Kravet om en Forrentning, naar man ikke vil give Ledelsen den Beføjelse, som det er at sørge for, at Indtægterne kommer i Orden.

Jeg er villig til og glæder mig til at kunne forhandle dette Spørgsmaal med Udvalget; og jeg vil haabe, at Udvalget ogsaa vil modtage Administrationens Chef til Behandling af dette Spørgsmaal. Jeg tror, det vil være overordentlig heldigt, at der tales ud om dette Forhold med Ministeren, Generaldirektøren og Regnskabsdirektøren, idet man i Virkeligheden her om dette Takstspørgsmaal maa tale ud med hinanden, saa Administrationen hører Indvendingerne fra Udvalgets Medlemmer, og disse hører Indvendingerne fra Administrationens Side, saaledes at man nu faar lagt et Grundlag med fælles Tillid og Forstaaelse fra begge Sider. Jeg haaber, at naar vi faar gjort det, vil vi ogsaa nok kunne komme igennem.

Saa sagde det ærede Medlem, at det er ikke nok med Indtægterne, og det ærede Medlem troede ikke paa, at man igennem disse alene kunde skaffe Forrentning. Jeg tør ikke spaa, lige saa lidt som det ærede Medlem, i saa Henseende. Jeg er klar over, at man gennem en Takstlovs Bevægelighed er i Stand til at komme langt. Men naturligvis, naar det ærede Medlem sagde, at man ogsaa skal ned med Udgifterne, er jeg ganske enig med det ærede Medlem, og det glæder mig yderligere, at det er fastslaaet, hvad der ogsaa var min Opfattelse — jeg hørte det

i alt Fald saaledes —, at det ærede Medlem ikke mente, at man skulde forringe Personalets Lønninger og Vilkaar.

Der er mange Maader, man er i Stand til at bringe Udgifterne ned paa; en hel Del giver sig af sig selv. Kravet om Forrentning vil ganske naturligt faa Administrationen til at finde Former, hvorved man kommer til at arbejde uden Dobbeltarbejde og med det mindst mulige Skriveri; man vil ogsaa derigennem komme ind paa mere økonomiske Anlæg, være omhyggelig med, at Anlægene indrettes saaledes, at de kræver den mindst mulige personlige Betjening og ogsaa derigennem giver billigere Driftsudgifter. I dette Øjeblik kan Statsbanerne tage betydelig større Trafik, end de har, med omtrent de samme Generalomkostninger. Der er ingen Tvivl om det. Man kan jo ikke reducere Personalet i Forhold til Trafikken, der er altid Poster, der vil være der, enten Trafikken er mindre, eller den er større. Man kan indføre en billigere Drift paa adskillige af de mindre trafikerede Baner. Man kan indføre Motordrift med en mindre Personalebjetjening. Oppe i Jylland løber paa Privatbaner Motortog, en enkelt Vogn, med Enmandsbjetjening, andre Steder er der Motortog med 2 à 3 Mands Betjening; men vi har ikke noget damprevet Tog med mindre end 4—5 Mand. Der er mange Maader, der ikke gaar ud over Personalet, hvorved man er i Stand til at kunne reducere Udgifterne.

Ogsaa jeg mener, at man ikke bør have flere fastansatte, end der til enhver Tid er nødvendigt og nødvendigt under alle Forhold, og at man for Resten maa hjælpe sig med Hjelpearbejdere, saaledes at man har den fornødne Margin til at kunne reducere, naar Trafikken ikke kræver mere. Jeg ved, at der hos enkelte af Personalet har været en vis Frygt for, at Administrationen gennem Forrentningskravet skulde blive tvunget til at optræde noget mere haardhændet overfor Personalet for at presse Udgifterne ned, og det kunde maaske give sig Udslag i, at man trykkede noget stærkere paa Personalets Arbejdsvilkaar og Lønvilkaar end hidtil, hvor man ikke har haft dette Krav saa stærkt fremme.

Da jeg talte om dette Spørgsmaal i 1922—23, forudsaa jeg den Mulighed, og jeg sagde, at jeg kunde tænke mig, at det vilde være naturligt, om man gav Personalet en Voldgiftsret, en uafhængig Voldgiftsdommer udenfor Etaterne til at afgøre Forstaaelsen af Lønningslove, Arbejdsre-